

בר נש דלא אפריד בין קודשא בריהּ הוא ובין שכינתה, קודשא בריהּ הוא נטיר ליה לבר נש עם בת זוגה בההוא עלמא, ולית רשו לחוּיא למפרד ביניהו. ובכל פקודא ופקודא דאוקיר בר נש לקודשא בריהּ הוא ושכינתיה (בהאי עלמא בבולחו אוקיר קודשא בריהּ הוא לבר נש) עם בת זוגה בההוא עלמא. והאי איהו דאמר קודשא בריהּ הוא (ש"א ב ל) כי מכבדי אכבד.

בר נש דאמליה לקודשא בריהּ הוא על שמיא וארעא וארבע סטרין בהאי עלמא הכי קודשא בריהּ הוא אמליה ליה על שמיא וארעא וארבע סטרין בההוא עלמא. ובגין דא אוקמוה פל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני עצמו, ובההוא עלמא איהו בר נש בדיוקנא דמארה דכלא, והאי איהו (בראשית א כז) ויברא אלהים את האדם בצלמו.

והמשבליים זיהרו פזהר הרקיע (דניאל יב ג). איהו זהר טמיר וגניז ודא פת"ר. זהר בהיר בשחקים דא חכמ"ה זהר זריק ניצוצין ומבהיק ככרן לעינין דא בינ"ה. זהר חורו פסיהרא דא גדל"ה. זהר זהיר סומקא פמאדים דא גבור"ה. זהר מבהיק פליל חור וסומק דא תפאר"ת. זהר ירק ככוכב דא נצ"ח זהר פליל חור וסומק דא הו"ד. זהר זהיר לכל עיבר פמאן דמחא בפטיש, וזריק שביבין לכל סטרין, דא יסו"ד. וכלם משפיעים למלכות פנסת ישראל.

ראשי אלפי ישראל המה (במדבר א טו), פתר חכמה חכמים. בינה נבונים. חסד חסידים. גבורה גבורים. בעלי תורה תפארת. נביאים נצח. חוזים הוד. צדיקים יסוד. מלכות מלכים. ועל שמה נקראו ישראל בני מלכים. ברוף מלכים. ברוף יי' לעולם אמן ואמן.

אדם שלא מפריד בין הקדוש ברוף הוא ובין שכינתו, הקדוש ברוף הוא שומר את אותו אדם עם בת זוגו באותו העולם, ואין רשות לנחש להפריד ביניהם. ובכל מצוה ומצוה שמוקיר אדם את הקדוש ברוף הוא ושכינתו (בעולם הזה בכלם מוקיר הקדוש ברוף הוא את האדם) עם בת זוגו באותו העולם. וזהו שאמר הקדוש ברוף הוא כי מכבדי אכבד.

אדם שממליך את הקדוש ברוף הוא על השמים והארץ וארבעה הצדדים בעולם הזה, כף הקדוש ברוף הוא ממליך אותו על השמים והארץ וארבעה הצדדים בעולם ההוא. ומשום זה פרשוה, כל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני עצמו, ובאותו העולם הוא אדם בדיוקן של רבונו של הכל. וזהו ויברא אלהים את האדם בצלמו. והמשבליים זיהרו פזהר הרקיע, הוא זהר הטמיר וגניז, וזה הפת"ר. זהר בהיר בשחקים זו חכמ"ה. זהר הזורק ניצוצות ומבהיק ככרן לעינים זו בינ"ה. זהר לבן פלבנה זו גדל"ה. זהר זהיר אדם פמאדים זו גבור"ה. זהר מבהיק הפולל לבן ואדם זו תפאר"ת. זהר ירק ככוכב זה נצ"ח. זהר פולל לבן ואדם זה הו"ד. זהר זהיר לכל עבר פמי שמכה בפטיש וזורק שביבים לכל הצדדים זה יסו"ד. וכלם משפיעים למלכות, פנסת ישראל.

ראשי אלפי ישראל המה (במדבר א טו), פתר חכמה חכמים. בינה נבונים. חסד חסידים. גבורה גבורים. בעלי תורה תפארת. נביאים נצח. חוזים הוד. צדיקים יסוד. מלכות מלכים. ועל שמה נקראו ישראל בני מלכים. ברוף ה' לעולם אמן ואמן.

(זה שיך לפרשת נח)

[זה שיך לפרשת נח]

וַיִּבֶן נֹחַ מִזְבֵּחַ (בראשית ח כ). **מאי ויבן נח. אלא**
נח איש צדיק. ויבן מזבח דא שכונתא.
בנינא דילה בין דאיהו עמודא דאמצעייתא.
ויקח מפל הבהמה הטהורה. בהמה לעלא
ועוף לתתא, מאי בהמה לעלא. אלא בהמה
דא שור עלאה דאקריב אדם עלאה דלעלא,
דאתמר ביה (תהלים טט סב) מקרן מפריס. ואוקמוה
מקרן פתיב, קרן אחת הוה ליה במצחה. והאי
איהו קרן היוכל דמנה קרן פני משה.

שור דא איהו פור. פור איהו דינא עם ו' אתעביד
פור רחמי סליחה ועל שמה אקרי צום
כפור. מאי כ' בתוספת פו"ר. אלא דא כתר
מלכות. תא חזי לית שכונתא דלא אתעבידת
כתרא להווא דלתתא מנה. ובגין דא שכונתא
עלאה איהי כתר מלכות. ומלכות אתקריאת
צום דילה איהי מלכות (כפור). ומלכות
אתקריאת צום כפור. מסטרא דאמא עלאה
איהי צום, אכל מסטרא דעמודא דאמצעייתא
אתקריאת אכל.

רחם אבירים אכל איש (שם עח כה). **הווא דאתמר**
ביה (שמות טו ג) ה' איש מלחמה. ומאן הכא
(דף קלח ע"א) איש אלא דא מ' פתחה מלגאו
דבה (שמות טז לה) אכלו את המן ארבעים שנה.
אבל ם איהי עלמא דאתי, לית ביה אכילה
ושתייה, וכל ספירן אתקריאו צומות בה. ובגין
דא קרבנין דמתעפלין דאנון צלותין ובעותין
איהי שכונתא תתאה. והווא דאתהני מנה
דאיהו עמודא דאמצעייתא, ארח כל ריחין
דקרבנין וקריב לון לגבי אבא ואמא. הדא
הווא דכתיב (בראשית ח כא) וירח ה' את ריח הניחח,
לא כתיב אלא את ריח הניחוח דא איהי.

ויבן נח מזבח (בראשית ח). **מה זה**
ויבן נח? אלא נח איש צדיק. ויבן
מזבח, זו השכינה. הבנין שלו
בין, שהוא העמוד האמצעי.
ויקח מפל הבהמה הטהורה.
בהמה למעלה ועוף למטה, מהי
בהמה למעלה? אלא בהמה זה
השור העליון, שנקרא האדם
העליון שלמעלה, שנאמר בו
מקרן מפריס. ופרשיה מקרן
פתוב, שקרן אחת היתה לו
במצחו, וזוהי קרן היוכל, שממנו
קרן פני משה.

השור הזה הוא פור. פור הוא דין,
עם ו' נעשה פור, רחמים סליחה,
ועל שמו נקרא צום כפור. מה זו
כ' בתוספת פור? אלא זה כתר
מלכות. בא וראה, אין שכינה
שלא נעשית כתר לאותה שלמטה
ממנה. ומשום זה השכינה
העליונה היא כתר מלכות,
ומלכות נקראת צום שלה, היא
המלכות (כפור). ומלכות נקראת
צום כפור. מהצד של האם
העליונה היא צום, אכל מצדו
של העמוד האמצעי נקראת אכל.
רחם אבירים אכל איש, ההוא
שנאמר בו ה' איש מלחמה. ומי
כאן האיש? אלא זו מ' פתחה
מבפנים שבה אכלו את המן מ'
שנה. אבל ם היא העולם הבא,
שאין בו אכילה ושתייה, וכל
הספירות נקראו צומות בה,
ומשום זה הקרבנות שמתעפלים,
שהם תפלות ובקשות, היא
השכינה התחתונה. והווא
שנהנה ממנה, שהוא העמוד
האמצעי, מריח כל הריחות של
הקרבנות ומקריב אותם לאב
ולאם. זהו שפתיב (בראשית ח) וירח
ה' את ריח הניחח. לא כתיב אלא
את ריח הניחח, זו היא.

השושנה, ריח הטוב לאב והאם. השושנה היא ודאי עם חמשה עלים היא ה'. אבל הריח שלה ו' שהוא ריח, לא שורה בו עד שנפתחת להעלות ממנה ריח טוב. כשישראל פותחים בתשובה, השושנה נפתחת לבעלה, שהוא הריח שלה, ואותו הריח עולה אל האב והאם שהם י"ה, וירח ה' את ריח.

ויאמר ה' אל לבו. ויאמר ה' - זה האב, אל לבו - זו האם, שנאמר פה לב מבין. שבזמן שישראל חוטאים לאביהם שבשמים, נאמר ויתעצב אל לבו. ובזמן שמהנים ישראל לאביהם שבשמים בקרבנות של תפלה, כמו שנאמר (במדבר כח) צו את בני ישראל ואמרת להם את קרבני לחמי וגו'.

מיד - שמן וקטרת ישמח לב. וגורמים באותו הריח להריק שמן ונביעה מלמעלה בשכינתו. זהו שכתוב (שיר א) לריח שמניך טובים שמן תורק שמך על פן עלמות אהבוד. מה זה עלמות? שמונה עשר עולמות שכלולים בשמונה עשר עולמות שנאמר בהם רכב אלהים רבותים אלפי שנאן.

בינתים הנה זקן הזדמן אליו. פתח ואמר, מה זה רכב? אמר לו, ר' היא חכמה, ראשית חכמה. ב' בינה. כ' פתח עליון. הם רכ"ב לאותו טמיר וגנוז שרוכב עליהם, ואלו שלש הספירות הן רוכבות על ח"י העולמים, שהם תשע נקודות כפולות, והם אדם עליון טמיר וגנוז בטעמים ואדם שלמטה שהם תשע נקודות, הם שמונה עשר עולמות ששט בהם עלת העלות, שהוא האדם השלישי שלא התגלה בתורה ושט בהם, והם מרפכה לו. והשמונה עשר הנה איפה עולה? בויר"ח. ובגללו נאמר וירח ה'

שושנה ריחא טבא לגבי אבא ואמא. שושנה ודאי בחמש עלין איהי ה'. אבל ריחא דילה ו' דאיהו ריחא לא שריא בה עד דאתפתחת לסלקא מנה ריחא טבא. פד ישראל פתחין בתיובתא שושנה אתפתחת לגבי בעלה דאיהו ריח דילה, וההוא ריחא סליק לגבי אבא ואמא דאנון י"ה, וירח ה' את ריח.

ויאמר ה' אל לבו (שם). ויאמר ה' דא אבא. אל לבו דא אמא דאתמר בה לב מבין. דבזמנא דישראל אנון חטאן לאבוהון די בשמיא, אתמר (שם ו' ו') ויתעצב אל לבו. ובזמנא דמהנין ישראל לאבוהון די בשמיא בקרבנין דעולותא, פמה דאת אמר (במדבר כח ב) צו את בני ישראל ואמרת להם את קרבני לחמי וגו'.

מיד (משלי כז ט) שמן וקטרת ישמח לב. וגרמין בההוא ריחא לארקא משחא ונביעו מלעלא בשכינתה הדא הוא דכתיב (שיר א ג) לריח שמניך טובים שמן תורק שמך על פן עלמות אהבוד. מאי עלמות. ח"י עלמין דכילין בח"י עלמין דאתמר בהון (תהלים סח יח) רכב אלהים רבותים אלפי שנאן.

אדהכי הא סבא אזדמן לגבה פתח ואמר מאי רכ"ב. אמר ליה ר' איהו חכמה ראשית חכמה. ב' בינה כ' פתח עלאה. אנון רכ"ב לההוא טמיר וגניז דרכיב עליהו. ואלין תלת ספירן אנון רכבין על ח"י עלמין דאנון תשע נקודות כפולות ואנון אדם עלאה טמיר וגניז בטעמי ואדם דלתתא דאנון תשע נקודין, אנון תמני סרי עלמין דשט בהו עלת העלות, דאיהו אדם תליתאה דלא אתגליא באורייתא ושט בהו ואנון מרפכה ליה. והאי תמני סרי באן סליק בויר"ח. ובגינה אתמר וירח ה' את ריח ושט בהם, והם מרפכה לו.

לשנה אחת:
כז אלול

תקונים - קלח ע"א

ג' שנים-ש"ג:
כג אלול תצא

את ריח הניחח. וכש'שראל
מעלים ברכות בתפלות אליו
כראוי, מיד נהנה משם. מה
כתוב? ויאמר ה' אל לבו. (עב"מ).

הניחח. וכד ישראל סלקין ברפאן בצלותין
לגבה פדקא יאות, מיד אתהני מתמן. מה
פתיב ויאמר ה' אל לבו. (עב"מ).

תקונים

המשבליים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי
הרבים כפוכבים לעולם ועד.
פתיח רבי שמעון ואמר (ירמיה א ה) בטרם
אצרך בבטן ידעתיך. הדיא הוא דאמרי אשר
קדש ידיד מבטן. בטרם אצרך דיא רוח
דיצירה. ובטרם תצא מרחם דיא נפש דעשיה.
נביא לגוים נתתיך דיא נשמתא.

והמשבליים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי
הרבים כפוכבים לעולם ועד.
פתיח רבי שמעון ואמר (ירמיה א ה) בטרם
אצרך בבטן ידעתיך. הדיא הוא דאמרי אשר
קדש ידיד מבטן. בטרם אצרך דיא רוח
דיצירה. ובטרם תצא מרחם דיא נפש דעשיה.
נביא לגוים נתתיך דיא נשמתא.

הנשמה.
שקדם שאדם יבא לעולם, הוא
נודע לרוחו ונשמתו וגופו (ונפשו)
שמתחברים למעלה. ומשום זה
ויאמר ה' אל אברם, זו הנשמה
שהיא אב לרוח ולנפש ורם לגוף.
ועל אלו הרוח והנפש והגוף,
עליהם נאמר הן כל אלה יפעל
אל וגו'. הנשמה זה גוף פלוני.
לך לך מארצך - זה שנוי מקום.
וממולדתך - זה שנוי השם.
ומבית אביך - זה שנוי מעשה.
שנוי מקום זה גלגול ראשון,
שנעקר ממקומו וננטע בגוף
אחר. ומי גרם לו את זה? משום
שעקר את הארץ הקדושה
ממקומה, שהיא השכינה, כמו
שנאמר ובפשעיכם שלחה
אמכם. וממולדתך, כאן סוד
(בראשית מח) ומולדתך אשר הולדת
אתריהם לך יהיו, ובו יקראו
בנחלתם. כדי שלא יפדת שם
המת, יקרא על שם אחיו, וזה
שנוי השם. ומי גרם את זה?
משום שעקר האילן, שהוא עץ
הגן ממקומו. כך נעקר ממנו,
ויקרא עקר בלא בן, על שם
שהוא עקר ו' שכולל ששה
צדדים ממקומו.

דיקדם דייתי בר נש לעלמא אשתמודע לרוחה
ונשמתה וגופה (נ"א ונפשיה) דמתתפרן
לעלא. ובגין דיא (בראשית יב א) ויאמר ה' אל אברם,
דיא נשמתא דאיהי אב לרוחא ונפשא ורם
לגופא. ועל אלין רוחא ונפשא וגופא עליהו
אתמר (איוב לג כט) הן כל אלה יפעל אל וגו'
נשמתא, דיא גוף פלוני. (בראשית יב א) לך לך
מארצך דיא שנוי מקום. וממולדתך דיא שנוי
השם. ומבית אביך דיא שנוי מעשה.
שנוי מקום דיא גלגולא קדמאה, דאתעקר
מאתרה ואתנטע בגופא אחרא. ומאן
גרים ליה האי בגין דאעקר ארעא קדישא
מאתרה דהיא שכינתא. כמה דאת אמר (ישעיה
נא) ובפשעיכם שלחה אמכם. וממולדתך הכא
רזא (בראשית מח ו) ומולדתך אשר הולדת אתריהם
לך יהיו ובו יקראו בנחלתם. בגין (רות ד י) דלא
יפדת שם המת. (דברים כה ז) יקום על שם אחיו.
ודא שנוי השם. ומאן גרים דיא בגין דאעקר
אילנא דאיהו עץ הגן מאתרה, הכי אתעקר
מנה ואתקרי עקר בלא בן, על שום דעקיר
איהו ו' דכליל שית סטרין מאתרה.